

Dvije
igle
i jedna
nit:
imaginarno
odijelo i
realno tijelo

Modna se ideja
na neki način nikad
ne po-stvari. Baviti
se modom uvijek znači
baviti se prezentacijom i
udaljenošću između zamisli i
ostvarenja.
Modno se odijelo stalno
percipira i prenosi kao slika, a
ne stvarno odijelo, i to kao slika
trenutka prikazivanja na pisti kada
je dizajnerska poruka integralna i
autentična.

Takva je slika teško prenosiva i ostvariva na
stvarnome tijelu, u stvarnome vremenu.

Moda na neki način nema ništa s vremenom, tj.
određena je vremenom samo na način da se mijenja
svake sezone, da se prikazuje prije samog kalendara u
nekom *dijakronijskom* ritmu tako da je njezina realnost
uvijek “preuranjena”, a samo trajanje svedeno na svega
nekoliko minuta prezentacije na samoj pisti.
Moda je promjena sama, a nalazi se u malome rascjepu između
stvarnosti i nestvarnosti, između nečeg što odmah pripada svome
nestanku, svojem prividu, a ne uvidu. Kad Barthes govori o verbalnom
iskazu, slici (fotografiji) i stvarnome odijelu kao o različitim
nivoima modnog sustava, onda misli na dominaciju slike i nepostojanje
stvarnog odijela.

No, različiti su aspekti nestvarnog/stvarnog i iluzije u samome modnom
sustavu.

Modni studio I-GLE, koji čine dizajnerice Nataša Mihaljčičin i Tina Vrdoljak
Ranilović, nije običan modni studio. Na web stranici www.i-gle.com može se vidjeti
kako su do sada realizirale 10 modnih projekata (uključivši onaj zadnji za iduću
sezonu). Pojam *projekt* zapravo označava kolekcije za određenu sezonu pa se I-GLE
svrstavaju u ažurne modne stvaraoce, pripadnice *modnog sustava*.
Njihova je prva kolekcija prikazana 7. svibnja 2002. kada se “36 modela kretalo bijelim
kružnim prostorom Hrvatskog društva likovnih umjetnika u spektaklu gdje je moda nesumnjivo
susrela umjetnost” (citat www.i-gle.com).

Modni dizajn koji I-GLE rade izmiče definicijama dizajnerske procesualnosti. Sami su modeli bili
i ostali dokaz snažnog zahvaćanja u materijal i oblik koji autorice podređuju procesu propitivanja,
što često rezultira krajnjom *dekonstrukcijom*.
Karakteristika ovoga modnog dizajna nalazi se ponajčešće u nestajanju same ideje “konvencionalnoga”
odjevnog predmeta, materijal klizi i nestaje njegova ergonomska predvidljivost, izvijajući se pritom
u serpentinastu višeslojnu formu. Površina je također raslojena, hrapava, s vidljivim optičkim pomakom,
a teksturom vlada najčešće jedna dominantna, zakošena, dijagonalna direktrisa, određujući na neki
način smjer i unutrašnji *axis* te nagnute kompozicije oslobođene standardne gravitacijske osi. Upravo
višeslojnost, nabiranje, izmicanje tkanine čine površinu složenom na način da se prednja slika mijša s
aspektima bočne, ili stražnje strane. Ovom translacijom tijelo i odijelo nalaze se u složenom odnosu,
izbjegavajući svaku definiciju.

Ovako složeni, dinamični i nemirni odnosi postali su krajnje neuhvatljivi i bez mogućnosti da se
zamrznu i izlože na izložbi. Tako je temeljni, unutrašnji, spiralni zamašnjak ovih formi postao
povećan, *zoomiran*, naglašen znak u kojem se krije vitalna kreativna šifra – akceleracija. Ono
što je ključna riječ, ono “čime se sve vrijeme bavimo u istraživanju kroja i kako se oblikuje
prostor tijela”, ovdje je zamrznuto u vidu galerijske instalacije. Ta *leća* koja izvlači i
povećava temeljnu kreativnu šifru njihova rada, okrenuta naopako umanjuje slike modnog
dizajna studija I-GLE (koje možemo pratiti na fotografijama na računalu). U razmaku
između ovog povećanja (instalacije na izložbi) i umanjivanja modnih kreacija (na
veličinu fotografije), nalazi se realno odijelo.

Ono koje se definiralo silaskom s piste i uhodalo u stvaran život.

Ante Tonči Vladislavić